

Program Formacji Wstępnej do Zjednoczenia Apostolstwa Katolickiego – wersja skrótowa

materiał formacyjny przygotowany
przez Zespół ds. Formacji ZAK
pod przewodnictwem
ks. dr Romana Foryckiego SAC

ETAP I

Program Formacji Wstępnej do Zjednoczenia Apostolstwa Katolickiego – wersja skrócona

Sekretariat Zjednoczenia Apostolstwa Katolickiego

ul. Skaryszewska 12, 03-802 Warszawa, tel. (22) 818-27-51, w.370

e-mail: sekretariat.krzkak@gmail.com

www.zak-pallotti.pl

Redakcja: S. Monika Szupryt SAC

Redakcja techniczna: Adam Sikora, ZAK Ecclesia

Wprowadzenie – Dlaczego wersja skrócona Programu Formacji Wstępnej do ZAK?

Znana jest pełna wersja Programu Formacji Wstępnej dla jej pierwszego etapu

1. W roku 2008 Krajowa Rada Koordynacyjna ZAK w Polsce opublikowała w zakresie wewnętrznym „Program Formacji Wstępnej” opracowany przez Zespół Formacji ZAK, który faktycznie zawierał tylko program pierwszego etapu tej formacji. Ten program był recenzowany przez wiele osób, często w supozycji, że jest to program całej formacji wstępnej. Wiele było słusznym opinii, ale nie wszystkie można było uwzględnić.

Pełna wersja Programu

2. W bieżącym roku 2011 Zespół ukończył pracę nad wytypowaniem i opracowanie tematów formacyjnych dla pozostałych dwóch etapów tej formacji. Teksty są *in extenso* opracowane i do wykorzystania od zaraz.

3. Zespół nie proponuje upublicznienia tekstów pełnej wersji Programu w podobny sposób, jak to miało miejsce z tekstami pierwszego etapu formacji. Wiąże się to z myślą, aby skoncentrować się na tworzeniu ekip, które będą prowadzić tę formację i które do tego zadania powinny się odpowiednio przygotować. Te materiały będą dla nich podstawą i pomocą w prowadzeniu formacji.

Dlaczego wersja skrócona Programu

4. Aby zrobić nabór kandydatów (duchownych, zakonnych i świeckich) do prowadzenia formacji, niezbędne jest pokazanie, czego ta formacja będzie od nich wymagała. I temu m. in. służy publikowany wewnętrznie w trzech zeszytach Program Formacji Wstępnej w skróconej wersji. Ukazuje on nie tylko tytuły tematów, ale także przybliży treści, które pod tymi tytułami się kryją, co pozwala wytworzyć sobie ogólną wizję strony merytorycznej całej formacji. Zeszyty są trzy, każdy dotyczy jednego etapu formacji, co wydaje się pewnym ułatwieniem w zapoznaniu się z proponowanym programem.

Przewodniczący
Zespołu ds. Formacji ZAK

ks. Roman Forycki SAC

Warszawa, kwiecień 2011 r.

Sygnatury autorów opracowań:

<i>gk</i>	dk Grzegorz Kalbarczyk SAC
<i>lt</i>	s. Lucyna Trzonkowska SAC
<i>łś</i>	ks. Łukasz Śleziak SAC
<i>mm</i>	mgr Małgorzata Morawska
<i>mst</i>	mgr Marta Staszewska
<i>msz</i>	s. Monika Szupryt SAC
<i>pk</i>	ks. Przemysław Krakowczyk SAC
<i>rf</i>	ks. Roman Forycki SAC

ETAP I	strona
I-A. Formacja ludzka	8
1. Formacja ludzka – pojęcie, potrzeba, modele i rodzaje	8
2. Wołanie o człowieka	8
3. Cieleśny wymiar człowieczeństwa	8
4. Płciowość człowieka	9
5. Formacja do wartości	9
6. Prawda jako wartość	9
7. Wola człowieka	10
8. Wolność człowieka	10
9. Uczucia	11
I-B. Formacja duchowa	12
1. Biblijna koncepcja duchowości człowieka	12
2. Pojęcie życia duchowego i duchowości chrześcijańskiej	12
3. Bóg jako Ojciec. Wezwanie do dziecięstwa Bożego	14
4. Jezus Chrystus i wezwanie do braterstwa z Nim i naśladowania Jego ducha	15
5. Posłuszeństwo Duchowi Świętemu	15
6. Maryja – Oblubienica Ducha Świętego	16
7. Apostołowie i ich wzór życia duchowego w realizowaniu się naszej świętości	16
8. Święty Wincenty Pallotti jako wzór naszego życia duchowego	18
9. Bóg w doświadczeniu świętego Wincentego Pallottiego – Bóg Miłość Nieskończona	18
I-C. Formacja apostołska	19
1. W poszukiwaniu istoty apostołstwa	19
2. Warunki skuteczności słowa	20
3. Znaczenie wspólnotowości i przygotowania się do apostołstwa	21
4. Jezus Chrystus – Apostoł Ojca Przedwiecznego	22
5. Apostolstwo Królowej Apostołów	23
6. Apostolstwo Dwunastu	24
7. Apostolstwo siedemdziesięciu dwóch uczniów Jezusa	25
8. Współczesne próby skutecznej ewangelizacji a propozycja Pallottiego	26

ETAP II (w osobnym zeszycie)

II-A. Formacja ludzka

1. Być osobą
2. Być mężczyzną
3. Być kobietą
4. Być małżonkiem
5. Być celibatariuszem
6. Być sobą

II-B. Formacja duchowa

1. Pallotti mistrzem pracy nad sobą
2. Pallotti mistrzem życia modlitwy
3. Pallotti mistrzem korzystania z lektury duchowej
4. Pallotti mistrzem wykorzystywania czasu
5. Pallotti mistrzem rekolekcji
6. Pallotti mistrzem rad ewangelicznych
7. Pallotti mistrzem zaufania Bogu

II-C. Formacja apostołska

1. Pallotti jako rzecznik apostołstwa powszechnego
2. Zjednoczenie Apostołstwa Katolickiego jako praktyczna realizacja idei apostołstwa katolickiego
3. Pallotti jako odkrywca charyzmatów ludzi świeckich
4. Znaczenie apostołstwa modlitwy
5. Znaczenie apostołstwa czynu
6. Znaczenie apostołstwa cierpienia i ofiary

ETAP III (w osobnym zeszycie)

III-A. Formacja ludzka

1. Być ojcem
2. Być matką
3. Być liderem
4. Być przyjacielem
5. Być autorytetem
6. Pallotti jako wzór wychowawcy

III-B. Formacja duchowa

1. Święty Wincenty Pallotti jako wzór wiary
2. Święty Wincenty Pallotti jako wzór miłości
3. Święty Wincenty Pallotti wzór pokory
4. Święty Wincenty jako wzór nabożeństwa do Męki Pańskiej
5. Święty Wincenty Pallotti jako wzór kultu maryjnego
6. Święty Wincenty Pallotti jako wzór kultu Eucharystii

III-C. Formacja apostołska

1. Ożywiać wiarę
2. Rozpalać miłość
3. Jednoczyć wysiłki apostołskie
4. Popierać, ożywiać i tworzyć nowe wspólnoty apostołskie
5. Odnawiać oblicze Kościoła
6. Kiedy uczeń staje się mistrzem

ETAP I

I-A. Formacja ludzka

1. Formacja ludzka – pojęcie, potrzeba, modele i rodzaje

1. Przez tę formację rozumie się przede wszystkim kształtowanie dojrzałej osobowości ludzkiej z wszystkimi jej cechami, które pozwalają jej przyczyniać się do szeroko pojętego dobra własnego i innych ludzi.
2. Formacja ta uważana jest za „fundament całej formacji” (PdV 43).
3. Istnieją różne modele tej formacji: niechrześcijańskie czy wręcz niereligijne, promujące postawy konsumpcyjne, liberalne czy ateistyczne, oraz chrześcijańskie, respektujące chrześcijańską prawdę o człowieku i sposobach promowania jego człowieczeństwa.
4. W formacji chrześcijańskiej wyróżnia się: formację osobową, w której bierze się pod uwagę kształtowanie całej osoby ludzkiej; intelektualną, w której w szczególności sposób akcentuje się rozwój umysłowy człowieka, wolitywną, podkreślającą w szczególności kształcenie woli człowieka oraz emocjonalną, w której akcentuje się szczególnie znaczenie rozwoju uczuć i zdobywanie dojrzałości uczuciowej.

rf

2. Wołanie o człowieka

1. Ten tekst podkreśla mocno, że wołanie o człowieka daje o sobie znać w każdym czasie, począwszy od starożytności, w każdej dziedzinie życia, także w religii.
2. Szczególnie daje o sobie znać współcześnie, gdy znacznie poszerza się wiedza o człowieku, ale też pogłębia się bezradność człowieka wobec wielu jego problemów i pokazuje się coraz bardziej nikłość i fragmentaryczność tej wiedzy. Prawie nie ma człowieka, który nie chciałby być w pełni człowiekiem, a zarazem mało kto wie, co to znaczy być w pełni człowiekiem.
3. Stawanie się coraz bardziej człowiekiem to jedna z najgłębszych tęsknot ludzi podejmujących w tym kierunku swoją formację.

rf

3. Cieleśny wymiar człowieczeństwa

1. Założeniem tego tekstu jest przekonanie, że człowiek nie jest ani istotą tylko duchową, ale też nie jest istotą tylko cielesną, ale jest złożony z duszy i ciała. Stąd nie do przyjęcia jest pogląd, zwany spirytualizmem, pomniejszający wartość ludzkiego ciała na rzecz wartości duszy ludzkiej, a także nie do przyjęcia jest materializm, utrzymujący, że człowiek to tylko ciało, które nie łączy się z autonomicznym wobec niego duchem, ale jest źródłem wszystkiego, co określa się jako duchowe.
2. Argumentem podstawowym w tej sprawie jest Biblia, według której ciało razem z duszą jest obrazem Boga oraz, podobnie jak dusza, jest ono także synonimem całego człowieka. Ta wartość ciała ludzkiego jest szczególnie widoczna w tajemnicy Wcielenia, gdy Słowo Przedwieczne staje się ciałem.
3. Ciało w chrześcijaństwie jest integralnym elementem człowieczeństwa tak dalece, że nie ma człowieka bez ciała ludzkiego. Podkreśla to tajemnica zmartwychwstania ciał. Ono także identyfikuje konkretnego człowieka, wiąże się ściśle z jego niepowtarzalnym imieniem.
4. Dlatego nieodłącznym elementem formacji chrześcijańskiej jest formacja ciała, upodabnianie tego ciała do ciała Jezusa Chrystusa. Zaniedbywanie tej formacji to zaniedbywanie formacji ludzkiej.

rf

Etap I-A – Formacja ludzka

4. Płciowość człowieka

1. Ten tekst ma na celu m. in. skorygowanie treści, do jakiej się często sprowadza słowo „seks”, gdy tymczasem w języku polskim to słowo ma zupełnie inny, a co najważniejsze, prawidłowy sens. Oznacza ono po prostu płć. I gdy się mówi, że człowiek jest istotą seksową, to po prostu znaczy, że jest istotą płciową, że jest albo mężczyzną albo kobietą.

2. I dlatego konkretnego człowieka nie można poznać poza jego płcią. Określona płć charakteryzuje człowieka bliżej. Okazuje się, że różnica płci to dwa różniące się wyposażenia osobowe konkretnych ludzi. Są to wyposażenia, dzięki którym wspólnota ludzi różnych płci staje się ich uczestnictwem w nowym bogactwie, którego nie ma, gdy na skutek wzajemnej izolacji nie dochodzi do tej wymiany.

3. Komplementarny charakter płci pozwala też na podejmowanie przez osoby różnej płci zadań, które są nie do wykonania przez ludzi jednej tylko płci.

4. Ta prawda o płciowości człowieka nie pozwala mu nie tylko zamykać się w swojej płci tak jakby ona była jedyną, ale także każe mu nie tylko szanować drugą płć, ale także pomaga w rozwijaniu jej odrębności, aby stała się, zgodnie z planem Bożym prawdziwym bogactwem społeczności ludzkiej.

rf

5. Formacja do wartości

1. Ten tekst zwraca uwagę na swego rodzaju nobilitację terminu „wartość”, który do XIX w. w zasadzie odnosił się do charakterystyki rzeczy pod względem ekonomicznym. Dokonało się nie tylko poszerzenie znaczenia tego terminu, ale także jego ściślejsze powiązanie z rzeczywistością obiektywną, a nie tylko z subiektywnymi stanami człowieka. W ramach fenomenologii uznano nawet wartość za przedmiot bardziej pierwotnego doświadczenia ludzkiego aniżeli rzecz.

2. Współczesna teoria wartości nie tylko mówi o wartościach, ale także wskazują drogę, która prowadzi do ich doświadczenia oraz krytycznie ocenia mówienie o wartościach poza tą drogą. Wiedzę o wartościach zdobywają tylko ci, którzy są wrażliwi na wartości.

3. Jest bowiem faktem, że żyjemy wartościami i dla świata wartości. Bo tylko takie życie ma sens. Jakość jednak życia ludzkiego zależy od tego, jak otwieramy się na wartości i jakie to są wartości. Jakość życia ludzkiego zależy także od tego, jaka jest hierarchia akceptowanych wartości.

4. Do życia w pełni ludzkiego należy też dzielenie się posiadanymi wartościami i staranie się, aby w nich uczestniczyli także inni. Także taki jest sens różnego rodzaju twórczości człowieka i jego szeroko pojętego działania, niekoniecznie zawsze uutilitarnego.

rf

6. Prawda jako wartość

1. To nie jest tak, że wartością jest tylko wąsko pojmowane dobro, czyli to, co służy komuś lub czemuś. Wartością jest także prawda, nie zależnie od tego, czy w konkretnym przypadku jest uznana czy nie. Dlatego w nauce rozróżnia się prawdy ze znakiem asercji i bez takiego znaku, np. w pragmatyce. Każda prawda zasługuje na szacunek niezależnie od tego, czy jest uznawana, czy nie, obojętnie, kto ją wypowiada i czy jest realizowana czy nie. Prawdą jest tu także to, co powinno być. Ona dotyczy nie tylko przeszłości i teraźniejszości, ale i przyszłości. W tym sensie Jezus nazywa się prawdą.

2. Są prawdy ważniejsze dla człowieka i mniej ważne. To stanowi o konieczności posiadania hierarchii prawd. Ta hierarchia dotyczy także prawd wiary. Bardzo ważnym zadaniem człowieka na ziemi jest przestrzeganie hierarchii prawd o człowieku. Niektóre prawdy mają długą drogę, zanim zostaną uznane powszechnie.

3. Najważniejsze prawdy o człowieku zasługują na to, aby były znane powszechnie. Tu znajduje swoje uzasadnienie autentyczne świadectwo dawane prawdzie. Prawdy te bowiem nie są własnością prywatną.

Powołanie chrześcijańskie jest szczególnym powołaniem do dawania świadectwa prawdzie. Bo gdzie nie ma tego świadectwa zaczyna się panoszyć nieprawda i fałsz.

4. Aby dawać świadectwo prawdzie nie wystarczy znajomość prawdy, potrzeba jeszcze odwagi.

rf

7. Wola człowieka

1. Tekst na ten temat mówi przede wszystkim o roli woli w życiu człowieka, że od niej zależy także aktywność umysłu w poszukiwaniu prawdy, jak również odwaga dawania świadectwa prawdzie, a także o tym, że wola ludzka nie cieszy się takim uznaniem wśród ludzi, jak ludzki umysł. Ponieważ wola ta często jest na usługach samowoli człowieka, dlatego cieszy się ona nie najlepszą opinią.
2. Od niepamiętnych czasów jednak podkreśla się, że wola ludzka z natury swej dąży do dobra i dlatego to jej działanie posiada wartość bezcenną. Ludzie o silnej woli mają wielkie sukcesy w swoim życiu.
3. Ale wolę trzeba wzmacniać poprzez ćwiczenie i podejmowanie zadań coraz trudniejszych. Bo im większe chce się osiągnąć dobro, tym silniejsza i bardziej konsekwentna powinna być ludzka wola. Wzmacnianie woli jednak nie dokonuje się przez samo zdobywanie wiedzy i nawet odpowiednich motywacji.
4. Człowiek wierzący to nie tylko ten, kto pełni wolę Bożą, ale także naśladuje też siłę, z jaką Bóg wszechmocny realizuje Swoją wolę. Bóg nadto Swoją łaską tę siłę nie tylko potęguje, ale w niektórych przypadkach w ogóle ją umożliwia.

rf

8. Wolność człowieka

1. Tekst przede wszystkim wyjaśnia samo pojmowanie wolności, odróżniając wyraźnie wolność od samowoli czy dowolności, a tym bardziej od niewoli i wszelkiego zniewolenia. Wolność w istocie swej jest pewnego rodzaju możliwością, która zakładając istnienie dobra i zła, wybiera zawsze prawdę i dobro. Im bardziej znane są prawda i dobro, tym istnieje większa możliwość wyboru dobra, a więc większa wolność. Wolność jest więc rzeczywistością dynamiczną.
2. W tym ujęciu do natury wolności nie należy wybór między dobrem a złem, gdyż wolność nigdy nie wybiera zła. Zło bowiem jest wynikiem rezygnacji z działania wolnego poprzez poddanie się człowieka nieprawdzie. Nadużywając wolności człowiek w jakimś sensie oddaje się w niewolę temu, co nie jest perspektywą jego człowieczeństwa, co tego człowieczeństwa nie rozwija. Wykonuje wtedy akt samowoli, nie liczący się w wolą Boga, a najczęściej także z wolą ludzi. Wolne bowiem jest tylko to, co nie przynosi szkody ani nie jest skierowane przeciwko nikomu, nie tylko przeciw sobie, ale także ani przeciw Bogu ani przeciw człowiekowi.
3. Wolność tak pojęta nie jest też rzeczywistością fikcyjną, jak to podkreślają materialści, panteiści i różnego rodzaju determiniści, gdy definiują ją jako uświadomioną konieczność, nie uświadamiając sobie konsekwencji takiego stawiania sprawy, do których należy m. in. przekreślenie wszelkiej odpowiedzialności, którą usprawiedliwi jedynie istnienie ludzkiej wolności i związany z nią brak nie tylko determinizmu, ale i przymusu, który jest zaprzeczeniem wolności.
4. Wolność tak pojęta nie wymaga stawiania jej jakichkolwiek ograniczeń. Ograniczenia dotyczą tylko ludzkiej samowoli czy dowolności. Wolność ta może być rozwijana w nieskończoność podobnie jak miłość. Modelem tej wolności jest Bóg sam i naśladowanie Go powinno dotyczyć także naśladowania Jego wolności.

rf

9. Uczucia

1. Tekst na kanwie różnej w historii charakterystyki uczuć próbuje określić, czym one są i jaką odgrywają rolę w życiu człowieka. Jedni przywiązują do nich większą wagę, inni – mniejszą. Pismo Święte i Katechizm Kościoła Katolickiego rozróżniają uczucia moralnie dobre lub moralnie złe w zależności od tego, jakiego rodzaju działania te uczucia inicjują lub wspomagają.

2. Mając na uwadze różnego rodzaju uczucia istnieje potrzeba formacji, którą najczęściej określa się jako formację emocjonalną. W pracy nad sobą, pomijając aspekty podkreślane przez psychologów, najczęściej sprowadza się ją do eliminowania emocji negatywnych i rozwijanie emocji pozytywnych. Kiedyś eliminowanie emocji polegało głównie na ich tłumieniu i nieujawnianiu. Dziś podkreśla się więcej, że emocje, także negatywne, należy ujawniać, gdyż wtedy prowadzi droga do ich przezwyciężenia. Jest w tym dużo słuszności, gdyż, tak jak w leczeniu chorób, wyleczyć można jedynie tę chorobę, która w jakiś sposób została rozpoznana.

3. Jednak, zgodnie z Ewangelią, która zabrania sprzeciwiać się złu, czyli zwalczać zło niczego w zamian nie proponując, jedyną drogą do przezwyciężania złych uczuć jest rozwijanie uczuć pozytywnych, co ma też swoje uzasadnienie w Pawłowej dewizie: „Zło dobrem zwyciężaj”. Dotyczy to także wspomnianego ujawniania uczuć negatywnych, które powinno być realizowane przy możliwie jednoczesnym okazywaniu uczuć pozytywnych.

rf

I-B. Formacja duchowa

1. Biblijna koncepcja duchowości człowieka

1. Ogólne pojęcie religijnej i chrześcijańskie pojęcie duchowości człowieka.
2. Teksty źródłowe, które przybliżają pojęcie duchowości chrześcijańskiej.
3. Charakterystyka duchowości w ujęciu Starego Testamentu.
4. Specyfika duchowości, której źródłem i głosicielem jest sam, Jezus Chrystus, a więc Jego Osoba, Jego nauka i posłannictwo.
5. Kontynuacja duchowości Jezusa w Kościele.
6. Charakterystyka duchowości chrześcijańskiej przez św. Pawła apostoła jako duchowości chrystocentrycznej, pneumatologicznej, eklezjalnej, soteriologicznej i zadośćczynnej.

pk

2. Pojęcie życia duchowego i duchowości chrześcijańskiej

1. Życie duchowe – termin
 - 1) ogólne zasady życia
 - a) człowiek do życia nie powołuje się sam.
 - 2) życie duchowe jako dar

Aspekt pozytywny to dzieło uświęcenia, rozwój wszystkich nadprzyrodzonych możliwości otrzymanych na chrzcie świętym.

Aspekt negatywny to uleczenie z grzechu i jego skutków.
 - 3) życie duchowe jako doświadczenie

Życie duchowe to inaczej możliwość doświadczeń duchowych i to o różnym charakterze i jakości. Doświadczenie duchowe, do którego zdolny jest każdy człowiek, polega na przekraczaniu, wychodzeniu z siebie, ku czemuś poza mną. Doświadczenie duchowe przechodzi pewne stopnie rozwoju. Jego fundamentem i pierwszym punktem odniesienia są wszelkiego rodzaju sytuacje egzystencjalne (które dotyczą w pewien sposób istoty człowieka).
 - 4) życie duchowe jako relacja Bóg - człowiek

W relacji Bóg człowiek inicjatywa znajduje się po stronie Boga. Motywy tej inicjatywy to Boża dobroć i nadmiar miłości.

Chrześcijańskie życie duchowe jest zatem osobową relacją Boga z człowiekiem zapoczątkowaną, podtrzymywaną i pogłębianą wyłącznie z Jego łaski. Jest ono życiem w Duchu Świętym.
2. Duchowość – termin i kryteria podziału
 - 1) duchowość – pochodzenie terminu
 - 2) znaczenie terminu i jego synonimy
 - a) życie duchowe, czy wewnętrzne
 - b) pobożność
 - c) świętość
 - 3) kryteria podziału duchowości
 - a) kryterium etniczno-geograficzne
 - b) kryterium doktrynalne
 - c) kryterium ascetyczno-praktyczne
 - d) kryterium antropologiczne
 - e) kryterium stanów i zawodów
 - f) kryterium historyczno chronologiczne
 - g) kryterium rodzin zakonnych i instytutów życia konsekrowanego

Etap I-B – Formacja duchowa

3. Liturgia a życie chrześcijańskie

- 1) Chrystus jest zawsze normą, kryterium i celem chrześcijańskiego życia, najdoskonalszy obraz Niewidzialnego Boga, wspólnota z Nim i przez Niego w mocy Ducha Świętego.
- 2) Różnica między liturgią a życiem chrześcijańskim. Związek pomiędzy liturgią i życiem chrześcijańskim jest konieczny, z całym życiem chrześcijańskim, ze wszystkimi jego dziedzinami.
- 3) Duchowość chrześcijańska czy duchowość liturgiczna?

Każda duchowość autentycznie chrześcijańska ma swoje źródło i szczyt w rzeczywistości liturgiczno-sakramentalnej; życie duchowe ma swój początek, rozwija się i dochodzi do doskonałości przede wszystkim w liturgii, stąd mowa o duchowości liturgicznej. Chociaż sam termin upowszechnił się w latach siedemdziesiątych XX wieku, kiedy chciano określić związek liturgii z duchowością.

4. Źródła duchowości chrześcijańskiej

- 1) Każda autentyczna duchowość chrześcijańska od strony realizacyjnej karmi się i wyrasta ze stołu słowa Bożego i Chleba. Dwa stoły stanowią jedno.
 - a) liturgia jako źródło kształcące człowieka. Ona wychowuje i formuje chrześcijanina.
 - b) liturgia jako pokarm duchowyW teologii Eucharystii mówi się o dwóch stołach: stół Chleba – Ciała Pańskiego i stół Słowa Bożego.

Słowo, którego w liturgii wysłuchujemy z uwagą, które medytujemy, którym wychwalamy i wyznajemy Boga i doświadczamy jego dynamizmu, to Słowo kształtuje piękno Boże w osobie człowieka.
- 2) Źródło duchowości stanowi także charyzmat zgromadzenia, stanowi on pryzmat, poprzez który przeżywamy stół Słowa i Chleba Bożego.
- 3) Istnieje jedna duchowość chrześcijańska oparta na zasadniczych, niezbywalnych źródłach.
- 4) Istotą duchowości chrześcijańskiej jest pójście za Chrystusem.
- 5) Cechy charakteryzujące chrześcijańskie życie duchowe:
 - a) darmowość
 - b) zapoczątkowanie życia duchowego w chrzcie
 - c) chrystocentryzm
 - d) Eucharystia
 - e) modlitwa
 - f) owocem życia duchowego jest: miłość – *caritas*
 - g) głęboka relacja z Bogiem
 - h) miłość do Boga wyrażająca się w miłości do bliźnich
 - i) dostrzega się sens w ofierze, cierpieniu i umieraniu, które przeżywa się w duchu paschalnej tajemnicy Jezusa
 - j) życie duchowe chrześcijan urzeczywistnia się jedynie w żywej wspólnoty Kościoła

5. Niektóre rodzaje chrześcijańskiej duchowości

- a) Duchowość benedyktyńska
- b) Duchowość dominikańska
- c) Duchowość franciszkańska
- d) Duchowość karmelitańska
- e) Duchowość ignacjańska

mm

3. Bóg jako Ojciec. Wezwanie do dziecięstwa Bożego

1. Bóg – Ojciec stworzenia

- 1) „Na początku Bóg stworzył niebo i ziemię” (Rdz. 1,1). Bóg jest tym, który stwarza wszechświat z nadmiaru dobroci. Dobroć ta jest wspólną cechą dla wszystkiego, co stworzył i tego, kim sam jest. „A wszystko, co stworzył było bardzo dobre” (por. Rdz. 1,31).
- 2) Kluczem do zrozumienia ojcostwa Boga jest dobroć, którą w relacji do człowieka odczytujemy jako miłość.

2. Bóg jako Ojciec Narodu Wybranego

- 1) Śledząc dzieje narodu izraelskiego zauważamy jakąś szczególną opiekę, miłość, pragnienie ze strony Boga, by być ojcem nad swymi synami i córkami. Nie pozostaje obojętny na ich trudne doświadczenia.
- 2) Bóg jest Bogiem zazdrosnym o miłość. Pragnie odwzajemnienia miłości na tyle, na ile człowiek jest w stanie kochać. Upomina się o cześć należną sobie, jako Ojcu (Ml 1,6; Iz 1,2).

3. Bóg – Ojciec Jezusa Chrystusa

- 1) Jezus potwierdził w swoim nauczaniu wizję Boga jako Ojca, zarysowaną jeszcze w Starym Testamencie.
- 2) Jezus nawiązuje absolutnie niepowtarzalną więź z Boskim Ojcostwem, objawiając się jako Syn i ofiarowując się jako jedyna Droga do Ojca.
- 3) Wzajemna relacja Jezusa do Boga Ojca jest tak silna, iż Jezus może powiedzieć: „Ja i Ojciec jedno jesteśmy” (J 10,30) albo „Ojciec jest we mnie, a ja w Ojcu” (J 10,38).
- 4) Tylko w Jezusie można poznać Ojca, bo On jest Jego obrazem. „Kto mnie zobaczył, zobaczył i Ojca” (J 14,9).

4. Oblicze Boga Ojca – tęsknotą człowieka

- 1) „Abba”, znaczy „Tatusiu”. Słowo to wyraża niepowtarzalną więź z Ojcem Niebieskim (Mt 15,37). Inwokacja „Abba” wyraża zdumiewającą prawdę o naszym dziecięctwie Bożym, wysłuchonym nam przez Chrystusa. „Na dowód tego, że jesteście synami, wysłał Bóg do serc waszych Ducha swego Syna, Który woła Abba, Ojcze!” (Ga 4,6).
- 2) Każdy człowiek przez chrzest zostaje włączony do wielkiej rodziny ludzkiej, której Głową jest sam Bóg. Jest to ogromny dar, wielkie wyróżnienie, godność ludzka nabiera niewyobrażalnie wielkiej wartości.
- 3) Potrzebna jest z naszej strony postawa całkowitego oddania się Bogu, uznania prawdy, że jest naszym Ojcem, który pragnie dla nas dobra. Naszą odpowiedzią musi być postawa posłuszeństwa Woli Bożej, a Bóg wymaga tylko jednego- zabiegania o Królestwo Boże.
- 4) Dzięki uczestnictwu w boskim życiu człowiek staje się „dzieckiem Bożym”. Chodzi tu o przybrane synostwo. Jesteśmy przybranymi córkami i synami Boga. Jeśli zaś Bóg jest Ojcem ludzi to z tej relacji wypływa prosta prawda, która głosi, że wszyscy ludzie są braćmi i siostrami. Jesteśmy jedną rodziną. Wzywa nas to do posiadania pozytywnego obrazu człowieka.
- 5) „Stworzyłeś nas dla siebie, Panie i niespokojne jest nasze serce, dopóki nie spocznie w Tobie” (św. Augustyn).

gk

4. Jezus Chrystus i wezwanie do braterstwa z Nim i naśladowania Jego ducha

1. Pojęcie braterstwa w Starym Testamencie

W ST braterstwo nie opierało się wyłącznie na wspólnocie krwi, lecz na wspólnym wybraniu przez Boga. Mamy tu do czynienia z braterstwem, w którym na pierwszym planie znajduje się wspólny Ojciec, którym jest Bóg Stwórca całego świata.

2. Pojęcie braterstwa w Nowym Testamencie

W Ewangelii miejsce pokrewieństwa krwi zajmuje pokrewieństwo ducha. W Chrystusie Jezusie wszyscy ochrzczeni stają się synami Bożymi. Ojcostwo Boga odnosi się najpierw do Syna, do Chrystusa, a przez Niego do wszystkich ludzi i dokonuje się za pośrednictwem Ducha Świętego.

3. Wiara jako podstawa chrześcijańskiego braterstwa

Wiara ma wymiar społeczny. Rzeczywistość chrześcijańskiego braterstwa odkrywamy w wierze i przyswajamy sobie w sakramentach.

4. Jedność chrześcijańskiego braterstwa

Konieczne jest stanowcze podkreślenie społecznego wymiaru wiary. Tylko jedna osoba ma prawo mówić do Boga „mój Ojczy”: Jezus Chrystus, jednorodzony Syn. Wszyscy inni ludzie muszą ostatecznie mówić Ojczy nasz. Bóg jest bowiem dla nas Ojcem o tyle, o ile jesteśmy członkami wspólnoty Jego dzieci. Jedność z Chrystusem pociąga za sobą jedność pomiędzy chrześcijanami i oznacza zniesienie naturalnych, historycznych granic, które ich oddzielały.

5. Eucharystyczna wspólnota braterska

Bezpośrednią wspólnotę braterską stanowią ci, którzy wspólnie przyjmują komunię świętą. Dopiero przez uczestnictwo w eucharystycznej wspólnocie kultu człowiek staje się członkiem chrześcijańskiej wspólnoty braterskiej.

6. Chrześcijańskie braterstwo jako misja i służba

Chrześcijańskie braterstwo urzeczywistnia swoje zobowiązania wobec świata przede wszystkim przez misję (głoszenie światu słowa Bożego), przez agapę (świadeństwo życia) i cierpienie na wzór Chrystusa.

7. Duch Święty źródłem synostwa Bożego

Synostwo Boże, zaszczone w ludzkiej duszy przez łaskę uświęcającą, jest dziełem Ducha Świętego. Gdy Bóg wysłał do serc naszych Ducha Syna swego otrzymujemy ducha przybrania za synów.

mst

5. Posłuszeństwo Duchowi Świętemu

1. Tekst odpowiada na pytanie, dlaczego tak ważne jest w formacji ukształtowanie postawy posłuszeństwa Duchowi Świętemu przez wskazanie na słowa i przykład samego Jezusa. Bez tego posłuszeństwa bowiem wiele najważniejszych spraw w życiu duchowym nie da się zrealizować, a zwłaszcza niemożliwym staje się prawdziwy kult Boga i przyjęcie Jezusa.

2. To pokazuje w szczególny sposób tajemnica Zesłania Ducha Świętego w dzień Pięćdziesiątnicy.

3. Głównym zadaniem formacji chrześcijańskiej w ogóle jest przygotowanie się na przyjęcie Ducha Świętego i kierowanie się Nim w swoim życiu.

rf

6. Maryja – Oblubienica Ducha Świętego

Wincenty Pallotti w szczególny sposób związał swoje życie z Maryją. Była dla niego Oblubienicą Ducha Świętego, Matką Pięknej Miłości i Królową Apostołów. Ta, która zgodziła się, by Duch Święty zawładnął całym Jej życiem, poczęła w swym łonie Słowo Przedwieczne, stała się Matką Pięknej Miłości, a obecna w tajemnicy Wieczernika otrzymała tytuł Królowej Apostołów. Każda z odsłon obecności Maryi w życiu Kościoła i Pallottiego jest zaproszeniem dla nas, byśmy poznawali Maryję jak św. Wincenty i z Jej błogosławieństwem apostołowali.

1. Relacja Duch Święty – Maryja w Biblii:

- we Wcieleniu Syna Bożego.
- w Wieczerniku Pięćdziesiątnicy.

2. Historia tytułu: Maryja – Oblubienica Ducha Świętego.

3. Treść formuły: Maryja – Oblubienica Ducha Świętego.

4. Królowa Apostołów jako *Oblubienica Ducha Świętego* i znaczenie Jej związku z Bogiem dla naszego życia.

5. Modlitwa św. Wincentego Pallottiego o miłość do Maryi.

6. Cytaty z pism Pallottiego, w których nazywa on Maryję Oblubienicą Ducha Świętego.

Nasze życie jest często podobne do drogi apostołów po śmierci Jezusa. Powalają nas wątplenia, letniość wiary, ciężar grzechów, nieznajomość dróg Bożych, Słowa, brak kontaktu z Trójjedynym. Towarzyszy nam mrok i pustka duchowa. Oblubienica Ducha Świętego niczym łódź ratunkowa, pragnie przyjść nam z pomocą, wyprosić światło i moc Pocieszyciela, który umocni, da siłę do nawrócenia i wzbudzi pragnienie przylgnięcia do Boga. Ona jest gotowa i nas, współczesnych chrześcijan, wprowadzić do Wieczernika byśmy stali się duchowi, a jako Królowa Apostołów błogosławić nam będzie na dawanie świadectwa o Chrystusie.

msz

7. Apostołowie i ich wzór życia duchowego w realizowaniu się naszej świętości

Apostoł (gr. *apostolos* = wysłannik) – nazwa używana w NT najczęściej na określenie najbliższych uczniów Jezusa Chrystusa powołanych przez niego osobiście i „wysłanych” do głoszenia jego nauk. Również sam Jezus jest nazywany „apostołem” czyli „wysłannikiem” Boga (Hbr 3,1).

1. Jezus wybiera dwunastu apostołów (Mt 10,2-4), (Mk 3, 16-19), (Łk 6,13-16).

NT nazywa ich także „Dwunastoma”.

2. Oni zgadzają się być apostołami:

- 1) Jezus mówi „chodźcie, a zobaczycie” (J 1,39a)
- 2) „Poszli więc i zobaczyli, gdzie mieszka i tego dnia pozostali u Niego” (J 1, 39b)

Etap I-B – Formacja duchowa

3. Szkoła Jezusa

1) Szkoła Jezusa nie była żadną instytucją. Apostołowie nie czytali ksiąg, nie uczyli się definicji. Szkołą był sam Jezus. Wszystko, co spotykali na swojej drodze było punktem wyjścia do nauczania. W szkole Jezusa uczyło się żyć tak jak Jezus.

2) Apostołowie słuchają Jezusa.

Wszystkie mowy Mistrza i Jego nauczanie jest w pierwszej kolejności skierowane do apostołów. Oni są obecni przy różnych dialogach Jezusa z ludźmi. Słuchają wszystkiego, co mówi. Nie skupiają się tylko na tym, co mówi do nich, ale słuchają wszystkiego. Dzięki temu, że słuchali mogli przekazać naukę Jezusa i ją spisać.

3) Apostoł jest uczniem.

W Ewangelii słowo „apostół” pojawia się jedynie 9 razy, natomiast słowo uczeń pojawia się aż 262 razy. Przy czym miejsca te określają istotę ucznia. Jest nim ten, kto stara się być jak jego mistrz. Przyjmuje jego kryteria wartości, sposoby działania oraz misję. Uczeń to ten, który „jest jak jego mistrz”.

4) Wskazania dla Dwunastu

Ewangelista Mateusz wyraźnie zaznacza, że niektóre wskazania, rady odnosiły się wyłącznie do grona dwunastu apostołów (*Mt 11,1; Mt 10,5-42*).

5) Warunki, jakie musi spełnić prawdziwy uczeń Pana Jezusa:

- a) umiłowanie Jezusa nade wszystko (*Łk 14,26*)
- b) zaparcie się samego siebie (*Mt 16,24*)
- c) zgoda na dźwiganie krzyża (*Łk 14,27*)
- d) naśladowanie Jezusa (*Mt 16,24*)
- e) trwanie w nauce Jezusa (*J 8,31*)
- f) odrzucenie wszystkiego, co stanowi przeszkodę w naśladowaniu Jezusa *Łk 14,33*
- g) decyzja pójścia za Jezusem bez ociągania (*Łk 9,62*)

4. Duchowość apostołów

1) Duch wyrzeczenia się „Tak więc nikt z was, kto nie wyrzeka się wszystkiego, co posiada, nie może być moim uczniem” (*Łk 14,33*).

- a) wyrzeczenie się rodzinnych więzów (*Łk 14,26*).
- b) wyrzeczenie się własnej działalności (*Mk 1,17*).
- c) wyrzeczenie się dóbr materialnych (*Łk 18,18-23* bogaty młodzieniec)

2) Duch pokory i służby (*Mk 9, 34; Łk 9, 46; 22, 24*).

3) Prawdziwa miłość do Boga i do ludzi (*J 13,34n*).

4) Duch wiary (*Łk 17,5*); (*J 14,12*); (*Dz 5,12*).

5) Duch modlitwy „Panie, naucz nas modlić się...”. (*Mt18, 19-20*); (*Dz 1,14*) ; (*Dz 2,42*); (*Dz 4.23-31*); (*Dz 4,31*).

6) Duch misyjny – uległość Duchowi Świętemu (*Dz 1,8; Dz 1,5*).

7) Duch błogosławieństw.

Duchowość misyjna zakłada, że „Misjonarz jest człowiekiem Błogosławieństw” (*RM 91 2*) kazali ich ubiczować (...) A oni (...) cieszyli się, że stali się godni cierpieć dla Imienia Jezusa” (*Dz 5,40-41*).

8) Dawanie świadectwa (*Dz 4,33; Dz 8,25; Dz 5,32*).

9) Duch dyskrecji (sztuka apostołskiego milczenia) (*Mk 8,30; 9,9; 1,44; 5,43; 8,26; 7,36*).

10) Duch przebaczenia (*Mt 18,21*).

Śmierć Szczepana, który umierając modlił się o przebaczenie dla swych oprawców (*Dz 7,6*), świadczy o tym, że uczniowie Pańscy zrozumieli właściwie nakaz przebaczenia bliźnim.

It

8. Św. Wincenty Pallotti jako wzór naszego życia duchowego

1. Tekst mówi o przykładzie, jaki daje nam Pallotti w zakresie wiary w Boga nieskończonego w Swej mądrości, mocy, sprawiedliwości i miłości, a które to przymioty Boga określa jako nieskończenie miłosierne. O tej wierze powiada Pallotti, że jest „najlepszym lekarstwem na wszystko”.
2. Z tą wiarą wiąże się ściśle wielkie zaufanie do Boga, graniczące z pewnością, że Bóg da to, o co jest proszony i da jeszcze więcej.
3. Życie duchowe Pallottiego jednak to nie tylko modlitwy prośby, ale to przede wszystkim modlitwy uwielbiania Boga, przeniknięte wielkim pragnieniem oddania Mu nieskończonej chwały. Wyrażając to pragnienie Pallotti zdaje sobie sprawę z tego, że stworzenie jako stworzenie nie jest w stanie oddać Bogu nieskończonej chwały. Rozwiązaniem jednak tego problemu jest uczynienie tego w Chrystusie, z Nim i przez Niego. To jest droga, która sprawia, że pragnienie nieskończonej chwały Bożej z jego strony nie jest czczą mrzonką i nierealnym marzeniem.
4. Z tego pragnienia wypływa jak najdalej idące naśladowanie Jezusa, który oddaje Ojcu nieskończoną chwałę we wszystkim, co czyni jako Jego Syn, także okazując Jego Miłość ludziom. Św. Wincenty czyni możliwie wszystko, co jest w zasięgu jego możliwości, aby życie Jezusa stało się Jego życiem. I nie trzeba dodawać, że w tym chciałby być przez wielu naśladowany.

rf

9. Bóg w doświadczeniu świętego Wincentego Pallottiego – Bóg Miłość Nieskończona

1. To przede wszystkim Bóg, który jest Miłością i to Miłością Nieskończoną i która domaga się odpowiedzi, którą jedynie wystarczającą może być miłość i to nieprzeciętna, tzn. w miarę wielka.
2. Aby jednak człowiek mógł dać tego rodzaju odpowiedź na tę Miłość Bożą, konieczne, aby doświadczył jej jako nieskończonej.
3. Święty Wincenty Pallotti to nie tylko przeżywanie tej miłości, ale też dzielenie się niemal zawsze i wszędzie doświadczeniem w tej dziedzinie. Według Pallottiego człowiek nie tylko przez chrzest jest powołany do obrazowania i dzielenia się tą miłością z bliźnimi, ale już jako stworzony na obraz i podobieństwo Boże powinien on obrazować w swoim życiu Boga jako Miłość Nieskończoną.

rf

I-C. Formacja apostołska

1. W poszukiwaniu istoty apostołstwa

1. Tekst zwraca uwagę, że sam termin „apostołstwo” nie jest terminem jednoznacznym. Szeroko pojęty jest on synonimem posłannictwa, a posłannictwo może być różne, nie tylko religijne, a tym bardziej nie tylko chrześcijańskie. Apostołstwo, zależnie od tego, jak się je pojmuje, może być więcej lub mniej związane z samym człowieczeństwem, czyli naturą człowieka.

2. Posłanniczy charakter człowieczego bytu ukazuje na gruncie myślenia czysto naturalnego przede wszystkim fenomenologia. I jako filozofia istoty doskonale pomaga nam ona zrozumieć, czym w istocie swej jest każde autentyczne apostołstwo, a na tym tle, czym jest apostołstwo religijne i chrześcijańskie. Jako zaś filozofia podmiotu nie traktuje o człowieku jako o przedmiocie, ale uwzględnia jako decydującą rolę jego własnej świadomości.

3. W świadomości tej apostołstwo człowieka jawi się jako wykonywanie roli posłańca wobec innej osoby lub osób, które są odbiorcami jego posłania. Posłaniec oczywiście pozostaje w stałej relacji do tego, który go posłał i którego uważa za swój autorytet i od którego uczy się stosunku, jaki powinien zająć wobec adresata posłania. Różnice między posłannictwami to nie tylko różnice dotyczące treści posłania, ale także różnice między posyłającymi i między adresatami posłania.

4. Posłany nie tylko ma w świadomości, że jest posłany, ale także jest gotów, aby spełnić wolę posyłającego i zdaje sobie sprawę z tego, że jeżeli nie sam, to przy pomocy posyłającego zdolny będzie to posłannictwo wypełnić. Nie jest to bowiem jedynie stosunek służbowy, ale raczej rodzinny na wzór stosunku, jaki ma dziecko do swojego ojca. A więc jest to stosunek nacechowany miłością, którą określamy jako dziecięcą.

5. Miłość do adresata posłania jest jakby odwrotnością miłości do posyłającego, gdyż ma on charakter podobny do miłości posyłającego, a więc ojcowski i autorytatywny. Adresat posłania powinien być przez niego rozpoznany w potrzebach, którym ma wyjść naprzeciw, gdyż tylko dzięki temu apostołstwo staje się uobecnianiem posyłającego.

rf

2. Warunki skuteczności słowa

Główne warunki skuteczności apostołstwa słowa oraz warunki upowszechnienia tej skuteczności można sprowadzić do następujących:

1. Przekazywanie przede wszystkim tylko Słowa Bożego

Ponieważ przekaz innych słów nie ma w pełnym tego słowa znaczeniu skuteczności apostołskiej i może wprowadzać w błąd, że mamy do czynienia z apostołstwem.

2. Maksymalne zaangażowanie się w realizację przekazu Słowa

Dla skuteczności samego przekazu nie jest obojętne, ile i jaki wysiłek zostaje podjęty, aby przekaz i konsekwentnie samo Słowo okazało się skuteczne.

3. Uwzględnienie możliwości i potrzeby akceptacji przekazu Słowa przez Jego odbiorcę

Nie jest bez znaczenia, dla skuteczności przekazu, uświadomienie sobie, kim jest ten, komu przekazuje się Słowo i jakie są warunki akceptacji tego Słowa przez Jego odbiorcę.

4. Faktyczne otwarcie się odbiorcy na przekaz tego Słowa

Samo otwarcie się na Słowo jest bowiem także dziełem woli, gdyż wola ostatecznie decyduje, czy i jaki jest Jego odbiór.

5. Zaangażowanie jak największej ilości w przekazywanie Słowa Bożego

Chodzi o powiększenie liczby głosicieli Słowa Bożego.

6. Wykorzystanie istniejących środków upowszechniania Słowa Bożego

Chodzi nie tylko o głoszenie jak największej ilości kazań i konferencji ani o rozprowadzenie jak największej ilości książek i prasy, ani o nadanie jak najwięcej audycji radiowych i telewizyjnych czy o wysłanie jak największej ilości listów i e-mailów, ale o przekształcenie zwyczajnych codziennych licznych bezpośrednich rozmów w rozmowy apostołskie.

rf

3. Znaczenie wspólnotowości i przygotowania się do apostołstwa

1. „Gdzie dwaj albo trzej zgromadzeni są w moje imię tam i Ja jestem pośród nich” (Mt 18,20). W tych słowach Pan Jezus podkreśla znaczenie wspólnoty jak również wskazuje na cel gromadzenia wspólnoty. Co więcej – zapewnia swoją obecność. W podobnych słowach zapewnia wspólnotę o wysłuchaniu prośb kierowanych do Niego: „Gdzie dwaj albo trzej o coś zgodnie prosić będą, tego użytych im mój Ojciec Niebieski” (Mt 18, 19).

2. Wspólnota uczy być razem i jest miejscem wypraktykowania mojej wiedzy, którą chcę przekazać innym. Bowiernie osobiste przeżycie głoszonej nauki jest niezastąpionym świadectwem w przekazywaniu innym głoszonej prawdy.

3. „Jeżeli, ktoś mówi, że miłuje Boga, a brata swego nienawidzi jest kłamcą i nie ma w nim prawdy” (1 J 4,20). Ożywienie w sobie naszego posłannictwa w Kościele nie może się dokonać bez tej prawidłowości, która wynika z treści najważniejszego przykazania miłości Boga i bliźniego.

4. Cechy doskonałej wspólnoty:

- 1) wspólne trwanie na modlitwie;
- 2) wspólna praca;
- 3) wspólnota odpoczynku, rekreacji, twórczych rozmów;
- 4) wspólnota myśli, dążeń;
- 5) wspólnota uczuć (to wspólnota i zjednoczenie serc).

5. Znaczenie apostołstwa wspólnotowego

1) „Apostołstwo wspólnotowe to z punktu widzenia prakseologii wyższa forma apostołstwa” (ks. R. Forycki, Prakseologia apostołstwa, s.33) (KK 9).

2) Aby apostołstwo wspólnotowe było możliwe, trzeba najpierw dostrzec właściwe miejsce i swoją rolę w tym apostołstwie.

3) „Małe wspólnoty jako laboratorium wspólnotowości” (tamże, s.36).

Sobór Watykański II sugeruje, aby każda parafia była wspólnotą wspólnot. Bowiernie mała wspólnota jest większą szansą zaistnienia dla każdego i zrealizowania swojej roli w Kościele Chrystusowym.

4) Model apostołstwa wspólnotowego wg św. Wincentego Pallottiego.

„Brak współpracy i koordynacji w pracach apostołskich i pojedynczych wysiłkach – stwierdza Pallotti – to nieszczęście Kościoła” (por. OCCC IV, 122.123;V,226)” (tamże, s.37).

6. Prakseologiczne znaczenie przygotowania się do apostołstwa.

1) Nieefektywność działań nieprzygotowanych (ks. R. Forycki, Prakseologia apostołstwa, s.39)

2) Elementy przygotowania apostołskiego (por. tamże s.40-41).

7. Przygotowanie się do apostołstwa

Dekret o apostołstwie świeckich o przygotowaniu się do apostołstwa (DA 28).

1) Treści wychowania apostołskiego (formacja duchowa, intelektualna, umiejętność widzenia świata, umiejętność życia w społeczności)

2) Środowisko wychowawcze

Obowiązek gorliwego przygotowania się do apostołstwa nie ustaje z chwilą osiągnięcia wieku dojrzałego, gdyż nowe potrzeby i możliwości stwarza wtedy środowisko pracy. Na tym etapie jeszcze pilniej należy przestrzegać zasady (zwłaszcza w kierownictwie duchowym prowadzonym przez konfesjonał) nakazującej ludziom zachowanie świeckiego charakteru, który nadaje ich formacji specyficzne znamię, właściwe laikatowi i jego duchowości (por. DA 29). Chodzi bowiernie o to, by świeccy „kierowani duchem ewangelicznym przyczyniali się do uświęcenia świata na kształt zaczynu od wewnątrz niejako, zajmując się sprawami świeckimi i kierując nimi po myśli Bożej” (KK 31). Ludzie świeccy mają się czuć w pełni obywatelami tego świata, wiedząc jednak, że jego postać przemija (por. 1 Kor 7, 31).

4. Jezus Chrystus – Apostoł Ojca Przedwiecznego

1. Pierwszy posłany

Jezus Chrystus jest Tym, którego posłał Bóg Ojciec. Jego apostołstwo jest ontycznie pierwsze. W Nim i przez Niego zostaje następnie posłany Duch Święty.

2. Jezus jako Słowo Ojca

Jest Stwórcą świata wraz z Ojcem i Duchem Świętym. Jezus jako Słowo Ojca jest przyczyną wzorcą całego stworzenia; zarządza wszystkim, wszystko porządkuje i zabezpiecza, wszystkiemu nadaje cel. Dzięki Niemu we wszechświecie panuje ład i harmonia, wszystko przez Niego otrzymuje życie i określoną naturę. Jezus jest Mądrością Ojca; w tej Mądrości tkwią wszystkie wzorce i idee, według których wszystko się stało i jest podtrzymywane w istnieniu.

3. Jezus jest zbawicielem człowieka

Takim jest zwłaszcza po grzechu pierworodnym. Jako Słowo wciela się On w ludzki język, zanim wcieli się w ludzkie ciało. Jezus objawia nie tylko mądrość Boga, ale i Jego działanie zbawcze, Syn Boży jest Zbawicielem.

Słowo staje się Ciałem i zamieszkuje między ludźmi, aby im przywrócić utracony związek z Bogiem. Syn Boży przybywa jako nieskażony obraz Boga, aby w Nim, człowiek na ziemi, odnalazł związek z Ojcem w niebie.

Zrodzony przed wiekami przez Boga Ojca, od początku u Boga i Bóg sam, Jezus przychodzi w ludzkim ciele jako syn Maryi Dziewicy.

Jezus przychodzi jako sługa swego Ojca w niebie, ale i ludzi na ziemi (por. Flp 2, 7; Mk 10,45; J 13,1-5). Przychodzi w określonym czasie i miejscu, aby potem głosić Królestwo Boże w różnych miejscach i w różnych czasach, by wzywać do nawrócenia i realizując plan zbawienia ofiarować się za drugich.

5. Jezus siedzący po prawicy Ojca

Choć posłał apostołów i uczniów z Ewangelią w świat, nie przestaje być Apostołem Ojca w świecie. Pozostaje obecny w Piśmie Świętym i w sakramentach, zwłaszcza w Eucharystii, w całym Kościele i w każdym człowieku. Jest to Chrystus w chwale, który nadal posyła i w którego Imię głoszona jest Ewangelia i wyrzucane złe duchy.

Jest to apostołstwo, które stanowi przygotowanie ostatecznego triumfu Chrystusa, które dokona się przy drugim przyjściu Chrystusa, dopóki nie nastąpi ostateczna rekapitulacja wszystkiego w Chrystusie, kiedy przyjdzie w chwale (por. Mt 25,31) i będzie rzeczywiście królował bez końca (por. Łk 1,33), okazując się Panem całego stworzenia i wszystkich narodów (por. Ef 1,10; Ps 116,1; Łk 2,31).

6. Cechy apostołstwa Jezusa:

- 1) zjednoczenie z Chrystusem
- 2) pogłębianie świadomości posłannictwa
- 3) głoszenie Boga któremu służymy

7. Jezus jako model wszelkiego apostołstwa.

Nie wiemy, czym jest chrześcijańskie apostołstwo, jeśli nie znamy apostołstwa pierwszego posłanego przez Ojca. On o tym apostołstwie nie tylko poucza, ale jest jego żywym przykładem. Każdy posłany przez Ojca powinien upodobnić się do Jego Jednorodzonego Syna, czyli apostołować jak Jezus: wejść w znajomość Ojca i pełnić Jego Wolę. Z tego płynie obowiązek naśladowania Jezusa Apostoła Ojca. O tym wiele mówi św. Wincenty Pallotti, podkreślając, że niezbędne jest naśladowanie Jezusa w całym Jego życiu ukrytym i publicznym. O szczegółach tego naśladowania mówi jego Reguła Wielka i Mała i inne jego wypowiedzi.

gk

5. Apostolstwo Królowej Apostołów

1. Urodzenie Jezusa w ludzkim ciele, ofiarowanie Mu swojego łona i wydanie na świat i uczestniczenie od początku w Jego misji wobec świata

- 1) Duchowe macierzyństwo wobec Jezusa
- 2) Rola Maryi w Kanie Galilejskiej i Jej współdziałanie w Ofierze Syna w świątyni jerozolimskiej i na Golgocie
- 3) Aktywność apostołska wobec uczniów Jezusa i Kościoła
- 4) Maryja uczy jak realizować apostołstwo Jej Syna
- 5) Papież Pius XII o macierzyńskim apostołstwie Maryi
- 6) Maryja jako apostołska towarzysząca Słudze Jahwe - Jezusa, zwłaszcza w Kanie, pod Krzyżem i w Wieczerniku.
- 7) Kościół przez wieki podkreśla, że Ona jest prototypem apostołstwa Kościoła
- 8) Maryja razem z Kościołem uczestniczy w apostołstwie Swego Syna

2. Cechy apostołstwa Maryi:

- 1) otwartość na działanie Ducha Świętego
- 2) wrażliwość na potrzeby drugiego człowieka
- 3) kontemplacja Słowa Bożego
- 4) uczestnictwo w krzyżu Chrystusa
- 5) trwanie we wspólnocie rodzącego się Kościoła

3. Sługa Boży Jan Paweł II, przywołując św. Wincentego Pallottiego, mówi o znaczeniu Maryi dla apostołstwa Kościoła: Święty Wincenty Pallotti tej roli Maryi doświadczył we własnym życiu i dlatego pragnął, aby tego doświadczyli też inni; dlatego:

- 1) dał Ją za patronkę swemu dziełu Zjednoczenia Apostolstwa Katolickiego
- 2) Obraz, na którym Ona znajduje się w centrum społeczności wieczernikowej stał się sztandarowym, obrazem, w którym czczona jest w szczególny sposób apostołska tajemnica Jej życia.
- 3) kontakt z Maryją poprzez nieustanne duchowe przebywanie w Wieczerniku uznał Pallotti za szczególnie rys naszego charyzmatu
- 4) Sługa Boży Jan Paweł II o „wizerunku Dziewicy z Wieczernika, modlącej się z apostołami w oczekiwaniu na Ducha Świętego”
- 5) Moje nabożeństwo do NMP Królowej Apostołów?

msz

6. Apostolstwo Dwunastu

1. Cechy apostołstwa Dwunastu:
 - 1) otwarcie na działanie Ducha Świętego
 - 2) trwanie we wspólnocie
 - 3) nawracanie się z niedowierzania Chrystusowi
 - 4) bycie sługą braci
 - 5) podejmowanie misji z gorliwością
 - 6) naśladowanie Chrystusa
2. Jest to drugi, co do rangi, rodzaj apostołstwa podejmowanego przez osoby ludzkie
 - 1) Apostołowie otrzymali nominację od samego Jezusa
 - 2) Dzieje Apostolskie nazywają to apostołstwo diakonią i urzędem apostołskim
3. W zakres tego apostołstwa wchodzi:
 - 1) towarzyszenie Jezusowi
 - 2) stała gotowość do wypełniania Jego poleceń
 - 3) władza związywania i rozwiązywania
4. Charakter apostołstwa Dwunastu:
 - 1) Decyzje apostołów mają wydzwięk nie tylko doczesny, ale sięgają w wieczność
 - 2) Apostolstwo Dwunastu ma charakter wybitnie służebny
 - 3) Apostoł reprezentuje przede wszystkim pokornego Jezusa Sługę Jahwe
 - 4) Apostoł także posługuje ludziom
 - 5) Apostolstwo Dwunastu realizuje się w naśladowaniu Jezusa
 - 6) Apostolstwo jest naśladowaniem Jezusa ubogiego, posłusznego i dziewiczego
 - 7) Apostolstwo wiąże się ściśle ze szczególnym posłuszeństwem Duchowi Świętemu
 - 8) Dwunastu są bezpośrednimi świadkami życia, śmierci, zmartwychwstania i wniebowstąpienia Chrystusa
 - 9) Wyjątkowość i niepowtarzalność tego apostołstwa – otrzymali oni pewne przywileje i charyzmaty których nie mieli już ich następcy

msz

Etap I-C – Formacja apostołska

7. Apostolstwo siedemdziesięciu dwóch uczniów Jezusa

1. Bezpośrednio posłanymi przez Jezusa, choć nie nazwanymi apostołami, są Jego uczniowie w liczbie 72

- 1) Wysłani zostali po dwóch
- 2) Otrzymali zadania podobne do tych, jakie Jezus wyznaczył apostołom
- 3) Jezus potraktował ich podobnie, jak apostołów
- 4) Wielu z nich jednak opuściło Mistrza
- 5) Różnili się od apostołów

2. Liczba uczniów Jezusa nie ogranicza się jednak do tych 72

- 1) Oprócz apostołów Jezusowi towarzyszą inne osoby
- 2) Ewangelia mówi, że „szły za Jezusem” kobiety
- 3) Znaczenie terminu „uczeń”
- 4) Jedynym kryterium ucznia i uczennicy Chrystusa było bycie z Nim i w Nim
- 5) Uczniem może być każdy kto przyjmie warunki Jezusa
- 6) Uczniowie Jezusa wybrali Go za Mistrza
- 7) Uczniów wybierał sam Jezus
- 8) Chrześcijanin uczniem Jezusa
- 9) Uczeń Jezusa zdobywa umiejętności od Jezusa
- 10) Wiedzieć Kogo i czego się szuka
- 11) Dawać świadectwo życiem

msz

8. Współczesne próby skutecznej ewangelizacji a propozycja Pallottiego

1. Obraz współczesnego świata jako Kairos (znak czasu)

Próba diagnozy jakie są znaki czasu: pogarda dla Ewangelii, wiary, Kościoła; kult materii; hedonizm, brak odpowiedzialności; rozbitcie więzi społecznych; globalizacja; postęp techniczny; duży podział między bogatymi a biednymi itd.

2. Odpowiedź Kościoła na wyzwania współczesności

Znaki czasu są wyzwaniami dla współczesnego Kościoła. Dzisiejszy świat, jak zawsze potrzebuje ewangelizacji. Po Soborze Watykańskim II podjęły to wyzwania ruchy katolickie. W ciągu całej historii Duch Święty interweniował wzbudzając coraz to nowych świętych i coraz to nowe charyzmaty, jako odpowiedź na coraz to nowe wyzwania jakie świat rzucał misji ewangelizacyjnej Kościoła.

3. Propozycja Pallottiego

Święty Wincenty Pallotti kładąc fundament pod dzieło Zjednoczenia Apostolstwa Katolickiego, wypracował swoistą teologię apostołstwa, którą by można uznać za pierwociny i punkt wyjściowy do rozwoju współczesnej teologii apostołstwa chrześcijańskiego. Wizja Pallottiego posiadała najgłębsze duchowe korzenie: wynikała z modlitwy i kontemplacji, z dążenia do osobistej świętości i z pragnienia naśladowania Chrystusa.

4. Wizja 12 prokur

Pallotti wymienia 12 prokur czyli zadań apostołskich, którymi obejmuje wszystkie potrzeby duszpasterskie, apostołskie i misyjne współczesnego mu Kościoła. Dla nas są wzorem do odczytywania znaków czasu i reagowania na nie zgodnie z planem Bożym.

5. Wizja Pallottiego realizowana współcześnie

Mając na uwadze ogrom zadań, przerastających możliwości jednego człowieka, czy nawet całego pokolenia, jest rzeczą zrozumiałą, że dzieło św. Wincentego Pallottiego nie zostało zrealizowane ani za jego życia, ani w dotychczasowej historii Zjednoczenia. Pallotti uważał, że trzeba naśladować Chrystusa, który podjął się dzieła Odkupienia, mimo że przewidywał, jak mała będzie liczba jego naśladowców i wyznawców.

6. Cechy apostołstwa św. Wincentego Pallottiego:

- 1) Ewangelię uczynić regułą życia
- 2) uniwersalizm apostołski (Prokury)
- 3) apostołstwo jako owoc głębokiego zjednoczenia z Bogiem
- 4) ekspiacyjny wymiar apostołstwa
- 5) umiłowanie Kościoła
- 6) odczytywanie znaków czasu jako inspiracji do apostołstwa

7. Propozycja Pallottiego – co ma do zaferowania ZAK

Lista potrzeb skonstruowana przez Pallottiego wynikała z doskonałej znajomości ówczesnego świata oraz obserwacji dokonań innych osób i instytucji w Kościele. Opis Pallottiego jest jakby kompasem, który wyznacza kierunki działalności na przyszłość. W tej perspektywie kieruje on czytelnika na całe spektrum duchowych i materialnych potrzeb ówczesnego świata. Geniusz Pallottiego polegał na tym, że dostrzegał on konieczność „koordynacji” tych wszystkich wysiłków.

8. Pytania do dyskusji

- 1) Jakie znam ruchy, grupy, wspólnoty Kościoła Katolickiego?
- 2) Jak rozumiem pojęcie „jedność w różnorodności” w odniesieniu do ruchów katolickich?
- 3) Czy znam ruchy ekumeniczne zrzeszające chrześcijan różnych wyznań, czyli braci oddzielonych?
- 4) Jak widzę miejsce i zadania Zjednoczenia Apostolstwa Katolickiego we współczesnym świecie i w Kościele?

Ad infinitam Dei gloriam
Ad destruendum peccatum
Ad salvandas animas